Кочо Апостолов беше много различен от физическия тип българин. Носеше се много предизвикателно. Беше екстравагантен мъж.

Интерес представляват за онова време и спомените на вуйчо ми за това как Димов го е разпитвал по въпроси, свързани с романа. Тогава още вуйчо ми казваше, че от онова което Димов му е разказвал за главния герой на романа и неговата житейска биография той е останал с убеждението, че това не е типично за нашата действителност. Казвал е и на Димов, че според него това не отговаря на истината за средния тип на българския тютюнотърговец. Такъв възход няма нито един български тютюнотърговец. Изключение прави само Жак Асеов, но той е евреин-космополит. Впечатленията на вуйчо ми бяха, че изглежда Димов е знаел за Жак Асеов, защото много неща от биографията на Борис му напомняха именно Жак Асеов. На вуйчо ми беше направила впечатление наблюдателността на Димов. За Такворян той казал, че му прилича на малка гиздава лисичка /после тази фраза вуйчо ми открил в романа/. А това според вуйчо ми било най-точното определение за такворян.

След като романа излезе, аз водих с вуйчо си разговор за него, и някои впечатления на вуйчо си предадох на Димов. Вуйчо ми ми каза, че е чел романа два пъти с молив в ръка. Разговорите се завъртя пак около Борис. Тогава Димов ми обясни, че това е обобщен образ, че в него Димов е използувал и опита от други сектори на търговията, че е комбинирал тук и съдчите на хора от политическите сфери - това в белетристиката се позволява. Казваше ми, че и други хора са му се обаждали по тези въпроси, но че обвиненията в неточност са общо взети единични и това го удовлетворяваше. В този разговор Димов ми призна, че по време на работата си над "Тютюн" е разпитвал моя вуйчо.

След излизането на романа вуйчо ми ми съобщи, че в романа е познал някои свои колеги . Мисля че спомена Такворян. Още тогава той подчертаваше, че в онова време Димов се беше осмелил да показва отрицателните си герои и с положителни черти, че не беше пристрастен, а добросъвестен и обективен. Особено подчертаваше Барутчийски - стария чапрашиков.

По времето, когато Димов беше председател на колектива сред неговите членове и из града се беше създало едно убеждение, че Димов е човек на светския живот, че едва ли не прекарва нощите си из кабаретата на София, че е надменен, че се отнася с